

PÁRBESZÉD

A "Pincehelyért" Egyesület hivatalos havilapja

2. Évfolyam 10. szám

Megjelenik 1200 példányban

1999. október

Felelős kiadó: Nagy László ; Felelős szerkesztő: Gyulási János

Kiadvány: Gyulási János

Lapunk megjelenését az Önkormányzat támogatta !

Amióta eljöttem hazuról

- Folytatás -

30-án találkoztam a Horváth Janival. Szeptember 3-án elmentünk Bad Aiblingbe. Itt egy darabig árkolni jártunk, ott kint szoktunk kapni ebédet is, 25 dkg kenyeret, 1 liter levest, két dkg vaját, a koszt elég gyenge. 19-én édesanyám neve napja, nagyon sokat gondolok haza. 20-án elvágta egy bádóg az ujjamat, két hétig sínbe volt. 30-án nevem napja, sokat gondolok haza, tudom, hogy odahaza is megemlegetnek egypárszor. December 3-án édesapám neve napja, sokszor megemlegetjük az otthont. 10-én kihirdették, hogy 15-én haza megyünk, nagy lett az öröm. 11-én orvosi vizit, nagyon lassan járnak a napok. 23-án kaptunk Vöröskeresztes ajándékot: 9 db cigarettát, 4 db kockacukrot, egy kevés süteményt, tizen egy szelet csokoládét, egy kis kekszet. De a hazamenés még mindig nem érkezett meg. 24-én kaptunk fél kilo fehér kenyeret, fél liter kristálycukrot, egy halkonzervet, egy szivart, egy tucat papírt, egy pakli német dohányt, két pakli amerikai dohányt. Este hét órákor mise, nagyon sokat haza gondolunk, könnyes szemmel kívánunk egymásnak boldogabb karácsonyt. Seholy se találjuk helyünket, állandóan bolygunk egyik barakkból ki, a másikba be. Nagyon el vagyunk keseredve, hogy a tüskés drótok között kell tölteni a karácsonyt. 25-én a reggeli 1 liter sűrű kakaó, kaptunk fél kilo fehér kenyeret, 40 dkg mazsolás kalácsot. 11 órákor mise, magyar pap jött be a lágerba. Ebéd 1 liter sűrű főzelék, délután kaptunk egy tábla csokoládét, 20 dkg kenyeret 2 dkg margarint. Este fél liter tejeskávét.

26-án reggeli 1 liter tejleves, ebéd egy liter paradicsomos tészta, kaptunk még 70 dkg kenyeret, 2 dkg zsírt, 4 dkg sajtot, 20 dkg marhahús konzervet. Vacsorára, fél liter tejeskávét. 31-én bakancsaimat kicseréltem jó amerikai bakancsra. 1946. január 3-án el kezdték a magyarok szállítását Bad Aiblingból, Haibachba. 1946. január 6-án Bad Aiblingból elmentünk Dachaubába. 10-én idejött a Takács Jani is. 18-án édesanyám születésnapja. Február 9-én a drót megbökte az ujjamat és meggyült. 18-án levágták róla a körmöt. Március 4-én írtam haza...

(Eddig tartott a napló.) A március 4-én hazairt levél szövege:

Kedves szüleim! Örömmel tudatom Velük, hogy a háborún szerencsésen átestem. Nem történt semmi bajom, hála Isten most is egészséges vagyok, melyet maguknak is kívánok. Amerikai fogságban vagyok, ruhám van, koszt is van elég. Vagyunk pincehelyiek kilencen. Nincs semmi bajunk, csak az, hogy még itt vagyunk. Legyenek nyugodtan, ha az Isten megsegít majd csak haza kerülök. Már nagyon kíváncsi vagyok, mi lehet otthon magukkal. Életbe van-e mindenki? Édesapám otthon van-e?

Kedves szüleim írják meg, mi újság van odahaza. Van-e mindenük? A vasúton mi újság? Üdvözlöm az ismerősöket, a bizottság leigazolt bennünket, erősen várjuk a hazaszállítást. Most már nem írok, majd ha hazakerülök elmesélem miként mentem keresztül.

Csókolom mindnyájukat, szeretettel gondolok rájuk a messze távolba. Fiúk.

1946, március 4. PWE. 29. Cage 3 Berlin Postamt No. 55. Post für Kriegsgefangenen.

- Vége -

Tóth Ferenc

Nem térkép e táj...

Október szomorú dátummal kezdődik. 6-án végezték ki Aradon a 13 hős tábornokot, mert nem voltak hajlandók árulókká lenni. Példájuk ma is fénylik. Nevüket minden magyarnak tisztelettel kell kimondania, bár nem mind magyarnak született. Aulich Lajos, Damjanich János, Desseffy Arisztid, Koss Ernő, Knézics Károly, Léner György, Lázár Vilmos, Leininger Károly, Pöltenberg Ernő, Scheidel József, Török Ignác, Vécsey Károly. Ti hősök, ti vértanúk! Példátok 150 éve világít, és mutatja az utat az igaz hazaszeretetre. Sajnos ez a magyar sors, vagy tragédia, nekünk mindig a legjobbakat kell búcsúztatni:

Remnyák Sándor: Mi mindig búcsúzunk...

Az éjtől a reggel, a naptól az este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavar fel,
A hangtól, mikor csendben halkul el.
Minden szótól, amit kimond a száj,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fáj és égetett.
Minden képtől, mely belénk mélyedett.
Az álmainktól, mik nem teljesültek
A lángjainktól, mik lassan kihűltek.
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.

Mert nincs napfelkelte kettő ugyanaz,
Mert minden csönd más-minden könny-
vígasz.

Elfut a perc az örök idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő leng utána.
Sokszor könnyünk se kell, szívünk se fáj
Hidegen hagy az elhagyott táj.

Hogy eltemettük, róla nem tudunk,
És mégis mondom nektek, valamitől
mindig búcsúzunk.

Horváth Anna

Emlékezzünk...

Eljött ismét az ősz, a fák levetik nyári ruhájukat, megsárgult leveleikkel betakarják az egyre fagyosabbá váló földet. Rövidebbek a nappalok, hűvöseks az éjszakák. Lassan közeleg az elhunyt szeretteinkre való emlékezés ideje. Fájdó szívvel gondolunk a drága jó szüleinkre akik szeretettel, és végtelen türelemmel felneveltek bennünket. Testvéreinkre akikkel nagyon sok szép napot töltöttünk együtt. Drága felejthetetlen idejekorán elhunyt gyermekünkre kiért szívünk mindig vérzik. Mindig értünk aggódó nagyszüleinkre, akik mindig készen álltak ránk vigyázni, ápolni, ha betegek voltunk, míg szüleink dolgoztak.

Ők már mind a megérdemelt béke álmát alusszák. Emlékezzünk meg a háborúban és a természeti katasztrófákban elhunyt felnőttekről és gyermekekről. Mi akik még itt a földön élünk szeretettel és tisztelettel gondoljunk elköltözött szeretteinkre és nyissuk ki szívünket a szenvedő idős beteg embertársaink iránt. Ne bántuk egymást sem szóval, sem ellenünk való cselekedettel. Milyen jó lenne, ha mindenki úgy közeledne más embertársához, ahogy ő is elvárná mástól! Nekünk is lejár az időnk és reméljük és hisszük, hogy drága szeretteinkkel újra találkozunk. Bár most is velük élünk napról napra emlékezzünk rájuk, szinte magunk előtt látjuk őket úgy, ahogy velünk éltek. A jó Isten legyen hozzájuk irgalmas.

Halottak napján mindenki szakítson időt arra, hogy meglátogassa szerettei nyugvó helyét, helyezzen virágot a drága sírhalomra, és gyűjtsen meg pár gyertyát emléküik előtt tisztelegve. Mondjunk el egy fohászt, imát a földön elhunyt összes halottért.

Mire leszáll az este olyan lesz a temető mind egy nagy-nagy virágoskert, és a gyertyák fénye mint millió kis lélek világít.

Az elhunyt szeretteink az örök béke álmát alusszák.

Jézus szent nevében...

Gyné.

Dsida Jenő

Az utolsó miatyánk...

Parányi pirula.

Itt a lámpaoltás.

Miatyánk ki vagy a mennyekben!

Megint egy sikoltás.

-

Aludni, aludni,
csend, nyugalom, béke.

Szenteltessék meg a Te neved!

Lesz-e ennek vége?

-

Magas bácsi sóhajt,

Aki meghal, jól jár.

Jöjjön el a Te országod!

Hat az altató már.

-

Csillagok villognak.

Hunyorogva int egy.

Legyen meg a Te akaratom!

Nekem minden mindegy.

Együtt a munkában, no meg a szórakozásban...

Ismét a táncos asszonyokról, lányokról, erről a kis közösségről mondanék el pár szót.

A fellépésekről.

Szeptember - Október hónapban volt igazán a csúc, szinte minden hétvége fellépéssel telt el. Ez a sorozat a Siófok - Tőrekivel kezdődött, ahova szüreti mulatságra hívták Őket. Ez jó is volt, mert a mi lányainknak köszönhatték azt a fergeteges hangulatot, ami azután az egész faluban eluralkodott. Egész délután táncoltak, csak a lovas kocsikon / a falu körbejárásakor / volt egy kis szusszanásuk, persze csak addig, amíg oda nem értek a falu következő nevezetességéhez, ahol ismét táncoltak úgy ahogy szoktak: szívvel - lélekkel.

A pinchelyi asszonyok jó értelemben vett hírét nem csak a budapesti polgármester, meg a még jelenlévő megyei " nagy emberek " vitték el, mert a német vendégek videokamerái is jelen voltak és dolgoztak. Ezután következett a falunk szüreti felvonulása. A jó hangulat a látványosság az idén sem maradt el. A táncosainkon kívül köszönet azoknak a fiataloknak is akik minden évben részt vettek a már hagyománynak számító felvonuláson. Nem szabad azonban elfelejteni azokat az idősebb embereket, a nénikeket sem akik szívesen, örömmel adták kölcsön a féltve őrzött ruháikat, pentőiket. Egyszerűen minden résztvevőnek köszönet, és kívánom, hogy ez a szívetmelengető látványosság még jobban kovácsolja össze a falunk lakóit. Felejtsék már el az örökös kritizálást, és az állandó

leszólásokat! Örüljenek, hogy vannak még akik felülnek a kocsikra, s ne legyen baj ha azok már asszonyok. Visszatérve a táncosokhoz. A szabad hétvégén is együtt volt a kis csapat. Most volt ideje a szórakozásnak. / Osziéknál volt a buli, a jó hangulat itt sem maradt el /

A következő fellépés színhelye Kölesd, a sikerük hatalmas volt. Nagyon szeretem a vidéki fellépéseket, mert olyan lelkes, hálás a közönség. Hogy tudnak örülni, tapsolni...

Olyan jó hallani, amikor az előadás végén megköszönik a színvonalas műsort, és ugye jövőre is eljönnek kérdéssel búcsúznak.

Igen ők jövőre is ott lesznek. A záró fellépés a regőlyi volt. Minden tökéletesen sikerült. Jó hangulat, kedves fogadtatás, vendéglátás, nagy tapsok jellemezték ezt a fellépést is. Tudom már olyan sokat köszöngettem, de most a mondókám végén szeretnék még zárásként köszönetet mondani a mi Irma néninknek amiért így megtanította őket táncolni. Férjek, nektek is köszönet a sok - sok türelemért, de tudjátok ugye, hogy megérte?! Büszkék lehettek ezekre a bordó ruhás táncos lábú menyecskékre...

Farkasné

Anyakönyvi hírek:

Házasságkötés:

Inger Attila - Zömbik Zsuzsanna

Karl Andor - Kacziba Klára

Jékel Jakab - Berta Márta

Horváth Tamás - Groisz Anita

Szabó Attila - Tóth Erzsébet

Jung Mihály - Tóth Sarolta

Születések:

Szabó Emese-Réka

Németh Patrik

Szabó Bence

Nagy Vivien

Ambrus Bálint

Schneider Henrik

Halálesetek:

Bükkösi Józsefné sz.Petykó Erzsébet

Tóth Lajosné sz. Skiba Sarolta

Varga Jenő

Ambrus László